

Sygn. akt: I C 1169/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Staniszevska
Protokolant:	Starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w G.

przeciwko M. W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w G. kwotę 1.058,93 zł (tysiąc pięćdziesiąt osiem zł 93/100 gr) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 18.12.2019 r. do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

IC 1169/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej M. W. kwoty 5.063,81 zł z odsetkami umownymi w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 4.636,50 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ustawowymi za opóźnienie od kwoty 427,31 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu.

Roszczenie swoje uzasadnił tym, że w dniu 30.11.2017 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Na podstawie umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 10.428,24 zł, na którą składała się kwota pożyczki w wysokości 5.300 zł, opłata przygotowawcza w wysokości 500 zł, suma miesięcznych prowizji w wysokości 4.004,88 zł, odsetki umowne w łącznej wysokości 623,36 zł. Umowa pożyczki została zawarta na okres od dnia 30.11.2017 r. do 30.11.2019 r. Spłata pożyczki miała nastąpić w równych ratach miesięcznych w kwocie po 434,51 zł. Pozwana do dnia wniesienia pozwu dokonała wpłat na poczet pożyczki w łącznej kwocie 682 zł. Pozwana nie spłaciła w terminie tej pożyczki. W związku z brakiem spłat pożyczki, powód domaga się kwoty 4.636,50 zł, na którą składa się kwota należności głównej – 2800,93 zł, suma prowizji w wysokości 1.835,57 zł, skapitalizowane odsetki w kwocie 128,97 zł, odsetki za opóźnienie w kwocie 298,34 zł, łącznie kwota 427,31 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W sprzeciwie podniosła zarzut skutecznego nabycia wierzytelności przez powoda - brak legitymacji czynnej powoda, zakwestionowała teść i skuteczność umowy pożyczki, fakt otrzymania kwoty pożyczki, fakt wymagalności pożyczki, wysokość pożyczki.

W piśmie z dnia 17.11.2020 r. nadal kwestionowała roszczenie powoda, co do zasady i wysokości podnosząc, że powód nie wykazała by strony zawarły umowę pożyczki. Zdaniem pozwanej umowa dołączona przez powoda do pozwu jest nieważna gdyż nie zawiera esentialia negotii umowy pożyczki, tj. kwoty pożyczki. Powódka, zdaniem pozwanej nie udowodniła wysokości roszczenia, Ponadto podniósł, że za zawyżoną i nienależną należy uznać prowizję, która w połączeniu z oprocentowaniem czyni pożyczkę lichwiarską.

W piśmie z dnia 3.12.2020 r. powód podtrzymał swoje stanowisko. Wskazał, że umowa z dnia 30.11.2017 r. została zawarta w trybie art.5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim, tj. została zawarta na wniosek strony pozwanej na odległość (bez jednoczesnej obecności obu stron) Niezwłocznie po podpisaniu umowy pożyczkobiorcy zostały przesłane dokument umowy oraz inne dokumenty zgodnie z regulaminem w drodze elektronicznej. Ponieważ umowa pożyczki została zawarta w oparciu o przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, analiza postanowień umowy winna zostać przeprowadzona na gruncie tej ustawy. Zawarta przez strony umowa pożyczki zawiera wszystkie elementy określone przepisami prawa. Powód podniósł, że pozakodeksowe koszty pożyczki zostały ustalone zgodnie z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim i wynoszą 4.504,88 zł a więc mniej niż limit ustalony na podstawie ustalonego przez ustawodawcę wzoru, która według tego wzoru stanowiłaby kwotę 4.505 zł.

Sąd Rejonowy, ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu w dniu 30.11.2017 r. strony zawarły umowę pożyczki nr (...). Na podstawie umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kwoty 10.428,24 zł, na którą składała się kwota pożyczki w wysokości 5.300 zł, opłata przygotowawcza w wysokości 500 zł, suma miesięcznych prowizji w wysokości 4.004,88 zł, odsetki umowne w łącznej wysokości 623,36 zł. Umowa pożyczki została zawarta na okres od dnia 30.11.2017 r. do 30.11.2019 r. Spłata pożyczki miała nastąpić w równych ratach miesięcznych w kwocie po 434,51 zł. (dowód: k. 19-23)

Na poczet umowy pożyczki pozwana dokonała wpłat w dniach: 3.01.2018 r. kwoty 435 zł, 12.02.2018 r. kwoty 440 zł, 6.03.2018 r. kwoty 435 zł, 4.04.2018 r. kwoty 435 zł, 4.05.2018 r. kwoty 437 zł, 6.06.2018 kwoty 435 zł, 13.07.2018 r. kwoty 440 zł, 6.08.2018 r. kwoty 435 zł, 24.08.2018 r. kwoty 435 zł, 24.09.2018 r., kwoty 435 zł, 24.10.2018 r. kwoty 435 zł, 17.12.2018 r. kwoty 435 zł, 18.02.2019 r. kwoty 450 zł. (dowody wpłaty k. 49 - 61)

Pismem z dnia 2.12.2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 5.035,36 zł z tytułu zadłużenia z umowy pożyczki z dnia 30.11.2017 r. . Pismo zostało nadane na adres pozwanej. (dowód: dokumenty k. 23-25)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z dniem Sądu, powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o zaoferowane przez powoda dowody z dokumentów. Powód przedstawił dowody w postaci umowy z dnia 30.11.2017 r., ostatecznego przesądowego wezwania do zapłaty. Pozwana zakwestionowała te dokumenty, podnosząc, że są to jedynie wydruki komputerowe pozbawione podpisu.

Wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c., wydruk komputerowy stanowi, bowiem inny środek dowodowy, o którym mowa w art. 308 k.p.c., 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty.

W ocenie sądu, w realiach niniejszej sprawy nie było podstaw do kwestionowania mocy dowodowej przedstawionych przez powoda wydruków komputerowych.

Należy zauważyć, że pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie zakwestionowała przedstawianych przez powoda dowodów wpłaty dokonywanych przez pozwaną na poczet pożyczki.

W tym stanie rzeczy, w powiązaniu z dowodami wpłaty dokonany przez pozwaną na poczet pożyczki, należy przyjąć, że strony zawarły umowę pożyczki z dnia 30.11.2017 r. o treści jak wynika to z przedstawianego przez powoda wydruku komputerowego. Z jej treści wynika, że została ona zawarta w trybie art.5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim, tj. bez jednoczesnej obecności obu stron i przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość. Umowa ta, zdaniem sądu spełnia wymogi określone przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, a w szczególności w zakresie określenia kwoty pożyczki.

Zarzuty pozwanej w tym zakresie nie zasługują zatem na podzielenie, jak również zarzut skutecznego nabycia wiarygodności przez powoda - brak legitymacji czynnej powoda, gdyż mamy tu do czynienia z wierzycielem pierwotnym czy, że umowa pożyczki nie została wykonana przez powoda albowiem jak wynika z dowodów wpłat, pozwana dokonywała wpłat na poczet należności wynikającej z umowy pożyczki. Należy, zatem przyjąć, że w sytuacji gdyby faktycznie nie otrzymała kwoty pożyczki nie dokonywała by jej spłaty.

Umowy konsumenckie podlegają ocenie w świetle klauzuli generalnej z art.385¹ § 1 k.c., który stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Niezgodnione indywidualne są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umownych przyjętych ze wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta.(§ 3 art.385¹ k.c.)

W realiach niniejszej sprawy należy przyjąć, że zawarta przez strony umowa miała charakter wzorca umownego, a jej postanowienia nie zostały indywidualnie uzgodnione. W tym zakresie powód, na którym spoczywał ciężar dowodu nie wykazał, że postanowienia dotyczące prowizji w kwocie 4004,88 zł, opłaty przygotowawczej w kwocie 500 zł, zostały uzgodnione indywidualnie.

Ponieważ umowa pożyczki ma charakter umowy dwustronnie zobowiązującej, gdzie pożyczkodawca zobowiązuje się do przeniesienia własności przedmiotu pożyczki w zamian za zobowiązanie pożyczkobiorcy do przeniesienia własności takiego samego przedmiotu na pożyczkodawcę. Z tych względów do esentialia negotii stosunku pożyczki nie należy jej odpłatność, w szczególności ekwiwalentem nie jest ewentualna odpłata w postaci odsetek, prowizji lub innych należności.

Analiza przedłożonej przez stronę powodową umowy pożyczki wskazuje, że zastrzeżone w umowie na rzecz Pożyczkodawcy prowizji kwocie 4004,88 zł i opłaty przygotowawczej w kwocie 500 zł, które stanowią równowartość aż 84,99 % kwoty udzielonej pozwanej pożyczki. Zasadność obciążenia pożyczkobiorcy opłatą prowizyjną ukształtowaną na tak wysokim poziomie w relacji do kwoty pożyczki powinna być każdorazowo podyktowana ściśle określonymi względami związanymi z procesem zawarcia konkretnej umowy pożyczki. Obowiązek dowodowy wykazania, że istniały uzasadnione podstawy do ustalenia prowizji za udzielenie pożyczki na takim poziomie spoczywał w niniejszej sprawie na stronie powodowej, która w tym zakresie nie podjęła inicjatywy dowodowej, ograniczając się jedynie do powołania się na uregulowania art. 36 a ustawy o kredycie konsumenckim. Powód nie wykazał zasadności ustalenia wysokości prowizji i opłaty przygotowawczej w tej wysokości. Tym samym postanowienie umowne kształtujące wysokość prowizji i opłaty przygotowawczej na takim poziomie stanowiło, w ocenie Sądu klauzulę niedozwoloną i nie może być wiążące dla pozwanych.

Mając powyższe na uwadze, odejmując od kwoty dochodzonej pozwem prowizję w kwocie 4004,88 zł, opłatę przygotowawczą, należy się powodowi od pozwanej kwota 1058,93 zł z odsetkami umownymi. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu w pkt II sentencji.

Ponieważ pozwana w niewielkiej części uległa swojemu żądaniu, sąd na mocy art. 100 k.p.c. wyłożył na powoda obowiązek zwrotu pozwanej wyłożonych przez nią kosztów procesu, na które składają się wynagrodzenie pełnomocnika i opłata skarbową od pełnomocnictwa.

z/(...)

2.(...)

3.(...)

(...)